

інвестор вважатиме, що останній приділяє недостатньо уваги старштану (в господарських товариствах вирішується загальними зборами без будь-яких обмежень), а також інші положення.

Наведені вище положення щодо можливості відображення в статуті приватного підприємства окремих положень договору венчурного інвестування, які стосуються порядку управління підприємством, не суперечать вимогам Глави 7 Підрозділу 2 ЦК України та положенням Глави 7 ГК України.

Враховуючи викладене вище, слід вказати, що роль приватних підприємств в забезпеченні залучення іноземних інвестицій для зростання та розвитку національних підприємств, є недооціненою.

Список використаних джерел

1. Бойко О. С. Правове становище приватних підприємств [електронний ресурс] / О. С. Бойко. – Режим доступу до ресурсу: <http://old.minjust.gov.ua/7392>

ТУРОВЕЦЬ О. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ЗАСТОСУВАННЯ ІНСТИТУТУ АНАЛОГІЇ В ПРАВОВІЙ АРГУМЕНТАЦІЇ

Впродовж двадцяти років незалежності Україна досягла значних успіхів у реформуванні та демократизації свого законодавства з метою забезпечення ефективної системи охорони та захисту прав, свобод і інтересів у всіх сферах життєдіяльності. Незважаючи на всі зроблені правотворцем зусилля, щодо створення досконалої системи правового регулювання суспільних відносин, чинне законодавство не позбавлено недоліків у вигляді прогалин, які характерні для будь-якої системи права, оскільки динамізм розвитку життя не падає достатньо сталому законодавству жодного шансу на передбачення нових форм суспільних відносин. Крім недоліків законодавства, що виникли внаслідок об'єктивних причин, немаловажним чинником детермінування дефектів нормативно-правових актів є низький рівень законодавчої техніки, а оскільки належне вивчення прогалин дозволить їх прогнозування, актуальність обраної теми є беззаперечною.

Крім вже існуючих дефектів нормативно-правової бази, які виникли в результаті швидкого реформування правової системи, мають місце й інші недоліки сформовані в сучасній Україні, що виражаються в

недороблї правового механізму підготовки і прийняття законопроектів та інших нормативних правових актів [1, с. 539–540]. Сьогодні велика кількість діючих законів перевантажені відсылними нормами, містять неточності. Все це призводить до неясності і суперечності текстуального змісту правових норм, які регулюють важливі суспільні відносини в державі, і як наслідок неможливості їх застосування у повній мірі.

У даних умовах першочергове значення набуває здатність правової системи за допомогою наявних в ній «інструментів» адаптуватися до ситуацій, що вимагають оперативного вирішення виникаючих правових конфліктів при виявленні прогалин у правовому регулюванні суспільних відносин. Таким «правовим інструментом» в правовій системі України є інститут аналогії права і закону [2, с. 9]. Даний інститут покликаний забезпечити можливість прийняття рішення за наявності прогалин у праві і сприяти повноцінному виконанню правом своїх завдань і функцій.

Разом з тим, інститут аналогії вимагає визначення чітких правил, умов і меж допустимості його застосування. В іншому випадку, він може стати інструментом порушення законності і привести до результатів, протилежних за своїм характером початковим цілям його використання. Крім того, щоб не виникало порушення принципу рівності всіх перед законом, прогалини в праві повинні долатися однаковою мірою. Але на сьогоднішній день правозастосовна практика з вирішення спорів у випадку виявлення прогалин у праві носить досить суперечливий і непослідовний характер. Дана обставина заслуговує на особливу увагу у світлі загострення, останнім часом в юридичній науці, дискусії про можливість використання практики судових органів як джерела права.

Крім того, міркування за аналогією є фундаментальним методом у системі загального права, але, до недавнього часу, йому приділялось відносно мало уваги, розглядаючи його лише в контексті доктрини прецеденту.

Саме слово «аналогія» походить від грецького слова «analogia» (рівність, пропорція — грец.) [3, с. 14]. Спочатку цей термін застосовувався лише в математиці. У повсякденному використанні в англійській мові аналогія означає подібність або аргумент, міркування на основі подібності.

Аналогія не є засобом обходу закону, а, скоріш за все, засобом, що забезпечує дійсно правильне застосування закону. Допускається аналогія не проти закону і не всупереч закону, а тільки на підставі закону та в її межах. Тому абсолютно виключається застосування аналогії, коли даний випадок передбачений законом. Якщо ж даний випадок, який розглядається прямо законом не передбачений, то необхідно встановити, як вирішує закон інші випадки того ж роду, однакові з даним випадком по суті, але відрізняються якими-небудь окремими другорядними ознаками.

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що аналогія — один з найбільш поширених способів подолання прогалин у праві та законі. Застосування інституту аналогії повинно бути спрямовано на реалізацію права, дотримання принципів правового регулювання. Адже аналогія не застосовується механічно та повинна спиратися на загальні принципи, які виступають методами формування права.

Список використаних джерел

1. Сырых В. М. Теория государства и права: Учеб. для вузов. 5-е изд. – М., 2006. – Ст. 704.
2. Фидаров. В. В. О допустимости использования института аналогии закона и аналогии права в различных формах реализации // Юридическое образование и наука. – Тамбов, 2009. – Ст. 23.
3. Weinreb Lloyd. Legal Reason. The use of analogy in legal argument. – Cambridge University Press, 2005. – 194 p.

СТЕПАНЕНКО І. Є.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права та процесу

ЩОДО МОМЕНТУ НАБУТТЯ ПОВНОВАЖЕНЬ АРБИТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО ЯК КЕРІВНИКА БОРЖНИКА

Ключовим та відправним моментом проведення процедури банкрутства є призначення господарським судом арбітражного керуючого до виконання обов'язків розпорядника майна, керуючого санацією чи ліквідатора, що впливає на ключові фактори проведення процедур, такі як строки та забезпечення обсягу і можливостей реалізації арбітражним керуючим прав керівника боржника.

У статті відображено питання реалізації законодавчої норми щодо моменту набуття арбітражним керуючим повноважень керівника підприємства-банкрута, пов'язаного з виключенням із Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (при викладенні його у новій редакції «19» січня 2013 року, далі за текстом — Закон України) положення про його пріоритетність перед над іншими нормативними актами, включаючи положення Господарського процесуального кодексу України (далі за текстом — ГПК України).

Для теоретичної основи роботи використані праці вчених та правників таких як Подцерковного О. П., Полякова Б. М., Пригуза П. Д., Примака А. С., Талана Л. Г., Хорунжого Ю. А. Використано методи дослідження такі як метод аналізу, системний та порівняльно-правовий.